

НОВА СВѢТЛИНА

ВАЖНО ИЗВѢСТІЕ

Умоляватъ се тѣзи Господа изъ нашитѣ любими абонати, които не сж внесли още абонамента си до сега, да благоволятъ да ни го внесатъ по скоро, както за I-та тѣй и за II-та год., съ което ще ни задължатъ прѣмно, като ни улеснятъ въ разпоскитѣ, що се изискватъ по печата на книжкитѣ.

Редакцията.

МАГНЕТИЧЕСКИ ЛѢЧЕНИЯ.

(Продължение отъ кн. IX и X.)

Трети боленъ.

Ето едно излѣчение, което мѣчно можемъ да повѣрваме.

изисква се тукъ разширението на черепа отъ главата, на перикарда и на дихателний кошъ, или по-свободно движение на мозъка, на сърдцето и на бѣлий дробъ.

Болната Г-жица Мария М..... бѣше на възраст 16 до 17 години, черноока и тънка; тя бѣше отчаяние то на майка си, която прѣмираше всеки пѣтъ, когато излизаше съ нея, отъ страхъ да не би да падне нейдѣ между чужди хора, отъ болѣстѣта, отъ която тя страдаше.

Менѣ ми е невъзможно да влѣза въ всичкитѣ подробности на това лѣчение; ще кажа само, че то бѣ дълго, съ свършенъ успѣхъ.

Като какъ Г-жица Мариа М..... си разшири дихателния копъ?

Единъ день тя се исхули отъ сѣдалището си, прострѣ се на гърба си долу на постелката, и ме помоли да стѣпна върху ключелкитѣ на гърдитѣ ѝ. Азъ безъ друго покорихъ се на нейната молба. Беззабавно тя начала да диша твърдѣ силно—тѣй силно, щото дихателний копъ бѣше между два натиска: натиска на силното дихание и натиска на моето тѣло; между тѣзи два натиска, дихателний копъ бѣше принуденъ да се разшири.

Тозъ лѣчителенъ начинъ, изнамѣренъ инстинктивно отъ болната и извършенъ отъ съхранителната интелигентность, която всѣкой притежава, докара, чрезъ едно дълго ежедневно продължение, едно такова разширение на гърдитѣ, щото корсажътъ, който болната носѣше отъ начало, бѣше вѣки твърдѣ тѣсенъ; дихателний копъ бѣше разширенъ 7 сантиметра повече, съ удивления на тѣзи, които се интересувахъ за пейното здравие.

Като какъ тя пристѣпи, за да разшири черепа си на главата?

Като се намиране върху единъ патъ, тя зе едно хоризантално положение, възнакъ съ главата къмъ края на пата; поизмѣкна се толкова къмъ края, щото наведе главата си, и въ това положение тя стоеше до толкова, до колкото намиране за нужда.

Единъ день майка ѝ, като се страхуваше да не би да ѝ дойде нѣкой прѣливъ отъ кръвта въ главата, азъ ѝ накарахъ да ѝ попита, какъ се намира

Магнетическото положение, като не бѣше въ отношение между майката и болната, послѣдната не чу да отговори; азъ ѝ помолихъ да отговори, и ти каза: „майко, азъ съмъ твърдѣ добръ.“

Какво се случваше въ врѣме когато главата се намираще въ това полѣгнато положение?

Първо, гърдитѣ въ положението, въ което се намирахъ, запазвахъ своето прѣдобито отъ по-прѣди подобряние; послѣ въ положението, въ което се намираще болната, кръвта се събираше въ черепа на главата, и стопляше органитѣ, като разширяваше намокренитѣ отъ кръвта кости. Произвеждаше се едно подобно слѣдствие на това, което ний придобиваме въ амфитеатра, за да разединимъ коститѣ на главата.

Дѣйствително, въ едно кратко врѣме, се доказваше, че главата се е разширила отъ единъ сантиметръ на около си.

Остава сега да се прѣдобие разширението на сърцето, което се виждаше твърдѣ малко отъ болната. Ето начина, който ти постави въ дѣйствие.

Подиръ едно дълбоко въздихание, тя се въздържаше отъ да испусне въздуха изъ бѣлна дробъ.

Въ продължение на това усилие, което се продължаваше, колкото тя намираще за нужно, тупканията на пулса и на сърцето постепенно се намалявахъ, додѣ почти съвършено прѣстаняхтъ. Като достигнѣше да тая степенъ, болната отпущаше си дишанieto; въ това врѣме тупканията на сърцето и на пулса ставахъ тъй бързи, щото бѣше невъзможно да се прочетяхтъ. Тази бързина отиваше на намаление, додѣто си дойде въ нормалното положение.

Тази размѣна на обтягание и распуцание на мисцитѣ и на сърцето имаше за цѣлъ да разшири сърцето, както и перикарда, чрѣзъ едно силно кръвно прѣливание и периодическото кръвно въздържаніе въ срѣдата на кръвообращението.

Това излѣчително дѣйствие, естествено и автономно, до толкова любопитно и интересно въ разнитѣ си фази, като отговаряше въ всичкитѣ нужди на животния организмъ, се продължи съ мѣсеци и се короняса съ съвършенна побѣда отъ жизненитѣ сили на болната, подкрѣпени отъ искуството на знанието.

Тука е съхранителната интелигентност на субекта, която, като не се побърка, извършва тая излъчителна драма.

Четвърти боленъ.

Болика, провъзгласена за неизлечима.

М. А....., на възраст 42 годишенъ, черноокъ, бой срѣденъ и тѣлослужение силно, оплакваше се отъ слѣдущитѣ признаци: слабостъ въ краката и рѣцѣтѣ, безъ никакви болки; ходянието е твърдѣ трудно, даже съ една подпорка; на всѣка стѣпка той се упасаваше да не падне. Той осѣща, че има едно желѣзо отъ горѣ до долу въ грѣбнашката костъ, съ сѣзпление на врата, което прѣчи при мърданieto на главата. Изобилно водно течение изъ носа и устата. Увеличено раздразненieto на нервическата му система, той влазяше въ едно грубо положение безъ никаква явна причина. Единъ день въ врѣме на ѣденie, това, като не било готово тогава, когато той искалъ, той се расърдва и се разгнѣвява тъй щото става като лудъ; всичко, което хваташе, хвъргаше го на земята. Пароксизма като прѣмина, болния хваща главата си въ рѣцѣ и начинава да вика: „главата ми ще се прѣсне!“ Жена му А...., сплашена отъ това негово положение, праща за лѣкаря, който казва че болний страда отъ едно *смегчение на мозъка*. Въ врѣме на гладъ нервическото му положение бѣше по-силно отколкото, като се нахранѣше.

Често, подиръ ѣдението, болний бѣлваше това, което бѣше ѣлъ. Изобщо, студенина която не арнисваше, освѣнъ като си лѣгнѣше. Сънътъ бѣше песнокоенъ съ сънища и натискъ; разбужданie съ страшно стрѣсканie; непрѣстапно болки на стомаха, съ подбужденie да ѣде ката два часа; очи начумерени, гласъ слабъ и присипнѣлъ. Отъ 1871 година, имаше такава глухота, щото болний не чува никого, освѣнъ то-

гози само, на когото е привикналъ. Такова бѣше положението въ 1873 година на болния, когато се допитахъ, въ Бордо, отъ Д-ръ М....., единъ отъ най-славнитѣ медици: задъ упитѣ везикантъ, изъ вѣтрѣ бромюръ потасиумъ и прѣкарана връвъ на врата. Подиръ едно три мѣсечно лѣкуванне, признациѣ се произгубватъ, за да се явятъ по-силни. На 1877 год., болний се допита отъ д-ра Р....., лѣкаръ отъ Паришкитѣ болници, който, като видѣ тежестъта на болѣетъта, съвѣтва го да влѣзевъ една частна болница. Тамъ лѣчението се състои отъ слѣдующитѣ пѣща: горѣние на разни мѣста по грабнашката кость, мазило отъ живакъ по кжесцитѣ и изъ вѣтрѣ йодюръ пота сиумъ.

Подиръ нѣколко педѣли болний пожела да се оттегли въ дома си; лѣкарскитѣ съвѣти на болницата сж били да слѣдва сжщото лѣкарство, което е земалъ тамо.

Прѣвъ Ноемврий, въ 1878 година, болний се допита отъ д-ра Х....., лѣкаръ по Паришкитѣ болници, който му е казалъ, че нѣма голѣми пѣща да се върше за неговата болѣсть, като му е прѣдписалъ единъ везикантъ на врата и йодюръ потасиумъ изъ вѣтрѣ.

Въ това врѣме доктора Х..... праща болния да отиде при единъ другъ докторъ, при когото болний не е рачилъ да отиде. Подиръ единъ мѣсець болний М. А..... се прѣдстави у насъ съ горѣказанитѣ признаци, противъ които ний употрѣбихме магнетизма.

Намалението и прѣспичанието на водното течение, за което говорихме, и прѣминуванието на глухотата, бѣхъ първитѣ пѣща, които се забѣлѣжихъ въ лѣкуванието; по-сетнѣ се полвихъ подобръшната на другитѣ признаци и конечното излѣчение.

Днесъ, М. А....., когото отъ врѣме на врѣме виждаме, радва се на едно добро здравие, и си върши работата съ веселне и удоволствие; когато въ врѣме на болѣетъта бѣше съвършено въ противно положение.

Петий боленъ.

Г-жица Ирма Б....., на възраст 14—15 годишна съ добро тѣлосложение, вѣнци и жуни блѣдниви, съ всичкитѣ признаци на една хлоро-анемия. Освѣнъ това, тя имаше на върха на главата си, една точка голѣма около половинъ яйце, мекка, пълна съ една водна вещъ. Отъ първото магнетисване болната заспа, и азъ общахъ на майка ѝ едно пълно оздравяние. И ето въ какво състоеше моята прогностика. Подиръ една тишина, внезапно се обявява една гимнастика на врата, автоматно и доброволно едно клатение на главата отъ едното рамо къмъ другото.

Това явление караше майката да се подсмива. „Госпожо, ѝ казахъ, това що гледате не е друго нищо, освѣнъ движеннето на жизненитѣ сили въ вашата дъщеря, подъ влианието на магнетизма. Тѣзи сили се управляватъ отъ инстинктивната ѝ съхранителна интелигентностъ на субекта“.

Лѣчението ставаше ежедневно и се продължи съ мѣсеци. Първитѣ лѣчителни дѣйствия имахъ за цѣлъ да тургатъ въ добъръ порѣдокъ и добро дѣйствие вътрѣшнитѣ растителни органи, за да се извършва хранителното уподобение добръ, и неуподобителнитѣ нѣща да се изхвърлятъ лесно. Единъ день, въ време на магнетическа сънь, Г-жица Ирма ма помоли да ѝ удра съ юмрукъ върху стомаха.

Като знаяхъ чувствителността на това мѣсто, азъ се въздържахъ; но по нейното настоявание, азъ трѣбваше да приклоня.

Спорѣдъ нейното желание, азъ дохождахъ до удари твърдѣ сили. „По силно, по силно!“ ми казваше болната, когато чувстваше, че азъ отивамъ по-далеко. Всичко малко по-малко, отиваше отъ добръ на по-добръ: червенината замѣсти блѣдността, мѣсата станяхъ по-твърди; всичко показваше, че отиваме къмъ излѣчението. Оставаше топката върху главата. Накакъ не се прѣдвиждаше, какъ тя ще се излѣчи.

Единъ денъ, къмъ края на излѣчението, болната ме помоли да ѝ удра челото, както направихъ съ стомаха. Азъ, водимъ отъ този първи опитъ, не можахъ, освенъ да слушамъ. „По-силно, по-силно,“ казваше тя, „не бой се“. Азъ удрѣхъ тъй добръ съ двата си юмрука, щото траканието на зъбитѣ се чуваше. Подиръ малко едно врѣме на тосъ удивителенъ лѣчебенъ начинъ, Г-жица Ирма ме попита, ако се намира пѣкой каналъ, който да отива отъ главата къмъ корема. „Нѣкой правъ каналъ азъ не познавамъ, отговорихъ, но съхращителната интелигентностъ, въ упражнението на своитѣ лѣчителни дѣйствиа има срѣдства, които избѣгватъ отъ науката. Защо ме питате? прибавихъ азъ.—За това, защото, господинъ докторе, ми се струва, че една житкостъ тече по край врата ми и отива въ корема ми“.

Азъ не можахъ нищо да кажа, защото не знаехъ нищо по това явление; но не трѣбваше дълго врѣме, за да се увѣрихъ въ истинността на това, което болната казваше, че едно количество вода е истекла. Тая жидкостъ можеше да нѣма никакво право отношение съ пикката; при всичко азъ незабавно се увѣрихъ, че пикката не съществува въкъ.

Това бѣше да узнаме, повече отъ веднѣжъ, чудесата на природата, когато не ги смущава нищо въ тѣхното дѣйствие.

Вѣра, надѣжда, утѣшение.

(продължение отъ кн. IX и X)

Нашето общество, распалено отъ една спекулативна цѣль, се грижи малко за моралното си поучение. Много противоположни мнѣния се сблъскватъ, се посрѣщатъ: мѣжду това сложно положение, отесено отъ вѣтрушката на материалний животъ, човѣкъ се спира и помислува малко.

Но всѣки искренъ духъ, който търси вѣрата и истицата, ще ги намери въ новото откритие. Едно

върховно влияние ще го облъе и ще го поведе къмъ това изходящо слънце, което, единъ день, ще усвѣти цѣлото челоуѣчество.

ЗАЩО Е ЖИВОТЪТЪ?

УМСТВЕННО РѢШЕНИЕ

ОТЪ

Проблемата за съществуването.

Що сме. — Отъ гдѣ идемъ. — Къде отиваме.

(Продължение отъ кн. IX и X)

VI

Справедливостъ и напръдъкъ

Върховний всемирень законъ е безпрѣстаний напръдъкъ, въскъчанieto на съществата къмъ Бога, огнището на усъвършенстванната. Отъ дълбочинитѣ на пропастьта, отъ най-малкитѣ първоначални животни форми, по единъ безкраенъ пътъ чрѣзъ безчисленнитѣ прѣобразования, ние се приближаваме къмъ него. Въ дълбочината на всѣка душа е поставенъ зародишътъ на вечнитѣ способности, на вечнитѣ сили; ней остава да ги развие чрѣзъ усилената и трудоветѣ си. Разгледавъ по таквъ единъ начинъ нашия напръдъкъ, бѣдѣщето наше щастие, зависи отъ напътѣ дѣла. Помилването пѣма си мѣстото. Справедливостта се раздава въ свѣта, защото, ако венчкома бѣхме се борили и страдали, то венчкома щѣхме да бѣдемъ спасени.

Тѣй тукъ се открива въ венчкото си величие ролята на болката, нейната полза, относително напръдъкътъ на съществата. Всѣка една планета, що обикаля въ пространството, е обширно работническо мѣсто, дѣто духовитото същество безпрѣстанно се усъвършенствува. Както единъ простъ минералъ, подъ влиянието на огъня и водата, се измѣнява малко-по-мал-

ко и става чистъ, тъй и човѣческата душа, подъ тежкитѣ чукичи на болката, се измѣнява и се уси-
ва. Между опититѣ се испичатъ великитѣ характери.
Болката е върховното прѣчистение; тя е пещъта дѣ-
то се топятъ всичкитѣ нечисти елементи, които ни
мърсѣтъ: гордостъта, егоизмътъ, хладнокръвието. Тя
е самата школа, дѣто се прѣфинватъ чувствително-
ститѣ, дѣто се прѣучватъ къмъ милоста и къмъ ед-
но твърдо прѣдаване въ Бога. Сладострастнитѣ у-
доволствия, като ни привличатъ къмъ материята, за-
къспяватъ нашето въздиганне; коги жертванieto, от-
ричанието, ни отърватъ прѣдварително отъ тази
мрасотна, приготвитъ ни къмъ новъ митарства и къмъ
едно по-високо въсклчанне. Душата, прѣчистена и
освѣтена отъ опититѣ, се приближава къмъ прѣкра-
щенiето на болѣзnavитѣ си въплъщенна. Тя за все-
кога изоставя материалнитѣ планети и се възнася къмъ
великолѣпното стѣпало на благополучнитѣ свѣтове.
Тя прѣкарва безкрайното пространство. На всеко за-
владение върху страститѣ си, на всека стѣпка на-
прѣдъ, тя гледа, че нейнитѣ хоризони се разширяватъ
и нейното дѣйствие се умножава; тя вижда отъ по-
вече на повече по-открито голѣмата хармония въ за-
конитѣ и въ вѣщата, участва въ тѣхъ по единъ на-
чинъ по блискъ и по точенъ. Тогива врѣмето не
съществува за нея; вѣковетѣ прѣминуватъ като со-
нети. Съединена съ своите сестри, другарки отъ ед-
но вѣчно пътуване, тя слѣдва своето морално и ин-
телектуално въсклчанне въ срѣдата на една всеко-
га увеличителна свѣтлина.

Отъ напнитѣ наблюдения и изслѣдвания тъй про-
пехода единъ великъ законъ: многосъществуванieto
на душата. Прѣди да се родимъ, сме живѣли, и ще
бѣдемъ живи подиръ смъртъта. Този законъ ни дава
ключа на проблемитѣ до сега неразрѣшени. Той са-
мо ни тълкува неравенството на състояниата, безкрай-
ната истина на способноститѣ и на характеритѣ. Ний
познахме или ще познаеме едно подиръ друго всич-

китѣ фази на земния животъ, ще прѣкараме всички-тѣ срѣдини. Въ прѣминалото, ний сме били, като тѣзи диваци, които населяватъ назадничавитѣ мѣста; за въ бѣдѣще, можемъ да се въздигнемъ на височината къмъ безмъртнитѣ гении, къмъ великанитѣ духове които, подобни на освѣтителни фенери, освѣтяватъ чловѣческия вървѣжъ. Историата на чловѣческа вървѣжъ е нашата история. Съ неяж, сме прѣкарали най-труднитѣ пѣтица, прѣтърпѣли вѣковнитѣ развития, които разказватъ народнитѣ лѣтописи. Врѣмето и трудътъ: ето елементитѣ на нашитѣ напрѣдѣци.

Този законъ на прѣраждането показва по единъ твърдѣ явенъ начинъ върховната справедливостъ, която владѣе върху всичкитѣ сѣщества. Наредъ ний сковаваме и строшаваме сами веригитѣ си. Страшнитѣ оцити, отъ които срадатъ пѣкои между нами, сѣ слѣдствиа на тѣхното по-прѣдишно поведение: Тиранинътъ се ражда робъ; гордѣливата и пустославна жена, по причина на хубостъта си, зема едно кекаво и болѣзнаво тѣло. Мързеливий ще дойде съ желание да прѣдобива, и ще бѣде подчиненъ подъ едно безплодно старание. Този, който е наказвалъ другитѣ, ще се наказва обратно. Безполезно е да търсимъ ада въ далечни и непознати мѣста, той ѣ въ нами и отъ нами; криве се въ непознатитѣ дълбочини на виновната душа, чиято прѣчистване само може да накара да прѣстанѣтъ болкитѣ. Не сѣществувва вѣчно наказание.

Но, ще каже пѣкой: „ако сѣ прѣдпествали други животи нашето раждане, защо ний не помнимъ нищо? какъ е възможно да исплатимъ грѣшкитѣ си безъ да ги помнимъ и познаваме?“

Паметъта! не ще ли да бѣде тя, като едно гюле на крака ни? Едвамъ излѣзли изъ врѣмената на яростъта и на звѣрството, какво ли трѣбвало да бѣде това прѣминѣло на всѣкого отъ насъ? Прѣзъ прѣкаранитѣ митарства, колко сълзи, колко крѣвъ, сѣ пролѣли чрѣзъ цѣло дѣйствие! Ний сме запознали у-

мразата и сме вършили несправедливостта. Каква морална тежестъ при тази дълга перспектива отъ грѣшки за единъ духъ още слабъ и немощенъ!

Послѣ, напомнянието на нашето прѣминжло, не ще ли да бѣде свързано отъ близко съ напомнянието на минжлото на други? Какво положение за виновниа, съ пятно на челото за всекога! По единъ подобецъ начинъ, умразитѣ, грѣшкитѣ ще бѣдѣтъ вѣчни съ дълбоки и незаличими слѣдствия отъ раздѣленна, въ срѣдата на туй челоуѣческо поколение, което е и тѣй раскжсано. Добрѣ е Богъ направилъ да изличи отъ слабитѣ наши мозъци едно страшно минжло. Като сме пили Летейскитѣ води, ний се прѣраждаме въ единъ новъ животъ. Една различна отхрана, една цивилизация, по-разширена, правѣтъ да исчезнѣтъ тѣзи никакви мисли, които другъ пѣтъ посѣщавахъ духа ни. Олекчени отъ този прѣтворепъ багажъ, ний вървимъ съ една по-силна крачка къмъ пѣтищата, които ни се отворени.

При всячко туй, това прѣминжло не е до толкова заличено, щото да не можемъ да прѣдвидимъ нѣкакви слѣди. Ако, като се освободимъ отъ външнѣшнитѣ си влиания, слѣземъ въ дълбочината на нашия битъ; ако расчленимъ вкусоветѣ си, стрѣмленията си, ще откриеме нѣщо, което въ нашето сегашно съществуване и съ прѣдобитата наша отхрана, не може да се истълкува.—Като начнемъ отъ тукъ, ще достигнемъ отново да възстановимъ това прѣминжло, ако не въ неговитѣ подробности, поне въ главнитѣ му черти. Колкото за грѣшкитѣ, които ни влѣкѣтъ въ този животъ, нужно е едно необходимо искупувание, ако тѣ и да сѣ заличени врѣменно отъ прѣдъ очитѣ ни: тѣхната първа причина всекога съществува явно: то е повитѣ прѣбражданиа иматъ за цѣлъ да укротѣтъ и умерчатъ нашитѣ страсти и нашиа яростенъ характеръ.

Ако изоставимъ слѣдователно въ прѣходния сп животъ най-опаснитѣ спомѣни, то ще носимъ съ насъ плодетѣ и слѣдствията на извършенитѣ отъ насъ

трудова, то е едно съзнание, едно расмъждание и единъ характеръ такъвъ, какъвто сме си изработили сами.

Всѣкой пътъ, като ни се отворятъ портитѣ на смъртта; когато душата ни, отървана отъ материална яремъ, избѣгва отъ плътния затворъ, за да влѣзе въ империата на духоветѣ, тогава прѣмишълото се явява изъ цѣло прѣдъ нея. Върху пактищата, които слѣдватъ единъ подиръ другъ, тя изъ позо вижда съществуващата си: паданната, почивкитѣ и бързитѣ вървежи. Тя сама самичка се съди, като размѣри измнѣнната пътъ. Въ раглежданието своитѣ срамотни или достойни дѣла, изложени прѣдъ нея, тя получава своето наказание или своето награждение.

Понеже цѣльта на живота е уметвенното и морално усъвършенствование на съществото, какво състояние, каква срѣдина ни подобаватъ по-добрѣ, за да изпълнимъ тази цѣль? Чловѣкъ може да се старае да се усъвършенствува въ всичкитѣ състояния и общински срѣдини; при всичко туй, той ще сполучи по-лесно въ опрѣдѣленитѣ състояния.

Богатството улеснява чловѣка въ силни изумителни срѣдства; то му спомага да може да даде на себе си едно по развито и по-съвършено уметвенно разработване; то му дава голѣми улеснения дѣто да може да даде помощъ на неговитѣ нещастни братя, да участвува въ подобренieto на тѣхната участъ съ полезни познания. Но рѣдко сѣ тѣзи, които считатъ за длъжностъ да работятъ за облекчението на нещастieto, за развитieto и подобрѣнieto на подобнитѣ си.

Богатството често приеушава чловѣческото сърдце; то погасява този вътрѣшенъ пламъкъ, тази любовъ къмъ напредъкъ и общински подобрѣния, която сгорѣщава всѣка великодушна душа; то въздига една прѣграда между силнитѣ и долинитѣ; то живѣе въ една сфера, която не достига нещастнитѣ на то-

зи свѣтъ и дѣто, слѣдователно, нуждитѣ, злинитѣ на тѣзи нещастни сж непознати.

Нещастieto сжщо има своитѣ страшни опасности: унижението на свойствата, отчаянието, самоубийството. Но, до като богатството ни прави хладнокровни, егоисти, сиромашията, като ни приближава съ долнитѣ, прави ни да съжаляваме тѣхнитѣ болки. Трѣбва да страда нѣкой самъ за да прѣцѣни страданията на друго. Когато силнитѣ, находящи се между почетитѣ, си завиждатъ единъ на други и търсѣтъ да се напрѣдварватъ въ блѣсъка си, долнитѣ, сближени отъ нуждата, живѣятъ по нѣкога въ едно симпатично събратство.

Погледнитѣ птицитѣ въ нашия климатъ въ зимно врѣме, когато небето е помрачено, земя покрита отъ бѣлъ снѣгъ, тѣ едно до друго, по края на покрива, се притискатъ, за да се топлижтъ взаимно. Нуждата ги съединява. Но, щомъ настѣпѣтъ добритѣ дни, слънцето изгрѣе и храната стане изобилна, тѣ напчаватъ да си издаватъ гласа, като го подобрѣватъ, напчаватъ да се гонятъ, да се биждтъ и разкъсватъ. Тѣй е чловѣкѣтъ: кротѣкъ, любимъ съ подобнитѣ си, е въ скръбнитѣ дни; щомъ се обогати, той често забравя и става строгъ.

Едно добростойно състояние по-добрѣ ще прилича на тогози, който жлага да напрѣдне и да придобие нужднитѣ добродѣтели за своето морално възвишение. Той ще прѣсѣди по-добрѣ живота, далечъ отъ лѣжливитѣ удоволствия. Той ще поиска отъ материята това, което е нужно за съхранение на неговитѣ оръдия; но той ще избѣгва да живѣе въ врѣдителнитѣ привички, да стане плѣчка на безчетни искусствени нужди, които сж бича на чловѣцината. Той ще бѣде умеренъ и работливъ, като се задоволява съ малко и като се присъединява най-много къмъ уметвенитѣ наслаждения и сърдечнитѣ развеселения.

Тѣй, усиленъ противъ стремлението къмъ материата, мъдрий, подъ чистата свѣтлина на разсъдѣка, ще види да блѣснѣтъ участитѣ му. Усвѣтенъ върху цѣлѣта на живота и върху причината на нѣщата, той ще остане твърдъ, прѣдаденъ въ Бога прѣдъ болката; той ще знае да ж употребѣи въ свое прѣчисление, въ свой напрѣдѣкъ. Той ще прѣзира опита съ куражъ, като знае че опитътъ е спасителенъ; че той е ударътъ, който раскѣсва душитѣ ни и че чрѣзъ това само раскѣсване може да се разлѣе злѣчката, която е въ насъ. Ако хората се смѣхътъ съ него, ако той е жертва на несправедливостѣта и на интригитѣ, той ще се научи да прѣтърпѣва зливнитѣ си, като си припомни та по-голѣмитѣ наши братѣя, като: Сократъ, който ищи бѣлдарана, Христосъ, когото кръстосахъ, Иванъ Хуса, когото изгорихъ. Тѣй и той ще се утѣши вътрѣшно, като помисли, че най-великитѣ и пайдобродѣтелнитѣ, сѣ прѣтегнели и сѣ умрѣли за челоуѣщината.

Най-сетнѣ, подиръ едно съществуване при добро поведение, когато дойде тържественний часъ, той равнодушно и безъ скърбъ ще посрѣшне смъртѣта; смъртѣта, която хората мислѣтъ, като нещастно пѣщо, плаши само силнитѣ и сладострастнитѣ; коги, за строгомислѣщитѣ и сериозни хора, тя е освободението, часътъ на прѣобразованието, портата, която се отваря за свѣтливата имперѣа на Духоветѣ.

Този прагъ на върхуземнитѣ мѣста, той ще го прѣскочи съ спокойствие. Съвѣстѣта му, отървана отъ материалнитѣ сѣнки, ще се исправи прѣдъ него, като сѣдна. Божий намѣстникъ, и ще го пита: „Що направи съ живота си?“ и той ще отговори: „борихъ се, страдахъ, любихъ, поучавахъ доброто, истината и справедливостѣта; показахъ на братѣята си примѣра на правдината и на приатностѣта; спомогнахъ тѣзи, които страдахъ и утѣшихъ тѣзи, които плачахъ. Сега, нека Вѣчний ма сѣди, азъ съмъ въ неговитѣ рѣцѣ!“...

VII.

Върховната цѣль.

Человѣче, брате мой, имай вѣра въ твоята участь, понеже тя е голѣма. Ти си роденъ съ неразвити способности, съ безконечни стрѣмления; вѣчността ти е дадена, за да развиешъ еднитѣ и да удовлетворишъ другитѣ. Да се увеличавашъ отъ животъ на животъ, да се освѣтявашъ чрѣзъ учението, да се прѣчиствашъ чрѣзъ болката, да придобивашъ една наука всѣкога по-обширна и свойства по-благородни: ето това, което ти е завѣщано. Богъ е направилъ нѣщо повече за тебе: Той ти е далъ сръсствата да се трудишъ въ неговото безкрайно дѣло, да участвувашъ въ закона на безкрайнитѣ напрѣдоци, като отваряшъ нови пѣтища на подобнитѣ си, като въздигашъ братята си, като ги привличашъ къмъ себе си, като ги поучавашъ въ великолѣпноститѣ на истината и на хубавината, въ величественнитѣ вселенни хармонии. Не значи ли това да сътворишъ, да прѣобразишъ души и свѣтове? И това гигантско дѣло, изобилно въ наслаждениа, не е ли по-добро отъ единъ безплоденъ и навѣсенъ миръ? Да се стараемъ съ Бога! да изпълняваме въ всичко и навредъ доброто, справедливостта! какво по-велико и по-достойно за твоя безсмъртенъ духъ?!

Въздигни, слѣдователно погледитѣ си и пригърни обширнитѣ перспективи на твоего безконечно бѣдѣще! Извлѣчи отъ това зрѣлище пуждната енергия, за да прѣзрешъ свѣтовнитѣ вѣтрове и вихрушки. Върви, храбрий борачко, искачи урвата що води къмъ тѣзи върхове, които се наричатъ добродѣтель, длъжностъ, жертва. Недѣй се спира въ пѣтя си да берешъ цвѣти отъ трѣнацитѣ и да играешъ съ позлатенитѣ и лѣскави камъни. Напрѣдъ! и все напрѣдъ!

Вижданъ ли на небето тѣзи великолѣпни свѣтликави звѣзди, тѣзи безчисленни слънца, които влѣ-

кжтъ въ удивителнитѣ си еволюции множество блѣскави планети? Колко купове вѣкове е трѣбвало за състава имъ! Колко вѣкове ще трѣбва, за да се разрушжтъ?! Единъ день ще дойде, когато сичкитѣ тѣзи огньове ще потемнѣжтъ, когато тѣязъ гигантски свѣтове ще исчезнжтъ, за да направжтъ мѣсто на други нови свѣтове, на други фамилии отъ звѣзди, произходящи отъ дълбочинитѣ. Нищо повече отъ това, което гледаме днесъ, нѣма да има. Вѣтаржтъ отъ простраствата ще измѣте за всегда праха на тѣзи прѣминжли свѣтове; но ти, ти ще живѣешъ вѣчно, като слѣдвашъ вѣчния си пжтъ въ срѣдата на едно творение безпрѣстанно подновено. Що ще бжджтъ тогива за твоята прѣчистена и увеличена душа сегашнитѣ сѣнки и грижи? Врѣменни случки отъ нашето пжтуване; тѣ нѣма да оставатъ въ дълбочинитѣ на нашата паметъ, освѣтъ печални, или приятни спомени. Прѣдъ безконечнитѣ хоризони на безсмъртнето, сегашнитѣ злини, прѣтърпѣнитѣ опити ще бжджтъ, като единъ облакъ, който се разижда между едно ясно небе.

Прочее справедливо прѣцѣни земнитѣ нѣща. Безъ съмнѣние, недѣй ги прѣзира, понеже тѣ сж нуждни за твоя напрѣдъкъ, и твоята мисна е да спомагашъ на тѣхното осѣвършенствование, като се осѣвършенствувашъ и ти самъ; но недѣй се вдава душевно исключително въ тѣхъ; прѣди всичко търси поучениата, които обематъ. Благодарение тѣмъ, ти ще проумѣешъ, че цѣльта на живота не е ни наслаждение, ни щастieto, но развитието, чрѣзъ труда, чрѣзъ науката, чрѣзъ изпълнението на длъжността, на тая душа, на тая личностъ, която ти ще намеришъ отатѣкъ гроба такава, каквато самъ ти си сж измасторилъ въ продължение на това си земно съществуване.

(Срѣда).

Жителитѣ на планетитѣ.

(отъ К. Фламариона)

пзъ „Ребусъ.“

Великолѣпниятъ блѣсъкъ на Венера, който свѣти всѣка вечеръ надъ главитѣ ни, най-новитѣ изслѣдвания, за продължителността на въртѣнието на тази дивна планета, интереснитѣ открития, относително друга една наша съседка, планетата Марсъ, приготовлениата, които въ тази минута се свършватъ, съ цѣль да се възползуваме отъ нейната близостъ до земята, най-сетнѣ и успѣхитѣ на спектроскопа и небесната фотография, — всичко това е достатъчно да привлѣче вниманието на астрономитѣ, философитѣ, естествоиспитателитѣ, а даже и на поетитѣ върху великия въпросъ, който се поражда въ човѣческиа умъ посредъ това природно зрѣлище. Какво става въ онѣзи далечни области? Имаме ли ний достатъчно причини да прѣдполагаме, че и тѣзи свѣтове сж населени, като нашиа? Какъвъ е животътъ въ тѣзи небесни земи, има ли той нѣкаква прилика съ живота на нашето подлунно обиталище? Съ други думи, населени ли сж тѣзи свѣтове, и, ако сж населени, то жителитѣ имъ домѣзватъ ли въ нѣщо на насъ?

Този въпросъ е много по важенъ, обширенъ и сложенъ, отколкото си го прѣдставляватъ нѣкои, не само прости смъртни, но и много учени. Нѣма съмнение, че може и да не ги интересува, защото той не е свързанъ съ никаква практическа полза, а още повече тѣй, както днешното поколение е възпитано да се покланя на материалнитѣ интереси и да има убѣждение, че умътъ трѣбва, прѣди всичко, да служи човѣку да си натруца пари, като оставя въ тъмнината милионитѣ хора, които живѣятъ, като забравя тѣзи чудесни творения.

Най-сетнѣ, защо да се взирамъ въ небето? Какво интересно намирамъ на слънцето? Отъ каква пол-

за ми е да се взирамъ въ златната и сребриста свѣтлина на луната? Какво отъ това, като се вслушвамъ въ духанието на вѣтъра между листетѣ на дърветата? или пъкъ да се наслаждавамъ на тихата нощъ? Какво ми заслужва миризмата на розата? Всичко това не ми донася нѣкаква полза! „Time is money! business! business! („Врѣмето е пари! работа! работа!“)

Хора—братия мои, това е достатъчно...

Но въ свѣта има едно малко число хора, които се казватъ „мислящи хора“, които не се задоволяватъ да стојатъ въ първобитното невѣжество. Има същества които се стрѣмѣтъ да познайтъ неизвѣстното. Има души, които размишляватъ и испытватъ. И въ това духовито меншинство се срѣдоточава всичкии цвѣтъ и слава на човѣчеството—на него и само на него ний сме задължени за успѣхитѣ на науката, литературата и искуството; благодарение на неговитѣ усилия, трудове, стрѣмления и побѣди, ний не сме вече толкова близки сродници на гориллата и шимпанзето и можахме да въздигнемъ културни градове на мѣстата на стари и гъсти лѣсове.

Но не и всички учени мислѣтъ еднакво, дайте и по такъвъ, като този специалистъ, въпросъ, който служи за прѣдметъ на тази статия. Много отъ тѣхъ сѣдѣтъ по този въпросъ повърхностно. Искат ми се да поясня тука, че най-новитѣ успѣхи на науката позволяватъ ни да распространимъ на всекъждѣ изъ вселенната до безконечностъ принципа на живота; който на земята е прѣтърпѣлъ въ миниатюръ едно промѣнение. Искат ми се да покажж, че, отъ една страна, съ проявяването животътъ на земята, не се исчерпватъ всичкитѣ възможни форми на живи организми, а отъ друга страна, че свършмелната епоха не е друго нищо, освѣнъ една вълна въ океана на вѣковете.

На тази статия могатъ ми възрази. Но между прочее, този въпросъ въ сжщностъ не е толкова общоинтересенъ, отколкото ако да бѣше нѣщо нѣкакъ си по извѣстно на насъ, като напримѣръ съ чърти

отъ живота на Фрипи, Клеопатра, Амеси Сорель, Диана, де Пуатъе или Лукреция Борджиа.

Първо, какво ни интересува насъ изучаванieto на другитѣ свѣтове—този въпросъ съотвѣствува ли за нашия свѣтъ? Като наблюдаваме Луната, Венера, Марсъ или Юпитеръ съ телескопа, ний прѣди всичко инстинктивно търсимъ, има ли въ тѣхъ нѣкаква аналогия съ обитаемиа отъ насъ свѣтъ. Ний се трудимъ да опрѣдѣлимъ условиата на обитаемостта, климата, годишнитѣ врѣмена, състоянието на атмосферата, плътността, тежината, продължението на деня и нощта, метеорологиата на всѣкой отдѣленъ свѣтъ, като си създаваме мисълта, че колкото по-много сходни сѣ условиата на тѣзи свѣтове съ нашата планета, толкова по-много вѣроятно е, че на тѣхъ процвѣта животътъ.

Нѣма съмнение, че ний имаме право така да разсждаваме; въ частности на живота извѣстно ни е това, че той съществува около насъ. Непосрѣдственното наблюдение на земнитѣ явления довежда ни до заключението, че атмосфера, подобна на нашата, непременно е необходима за живота, че за него е нужно вода, също като нашата, температура нито хладна нито гореща, всѣкакви вещества, не толкова плътни, нито пъкъ леки, годишнитѣ периоди нито много дълги, нито пъкъ много къси, най-сетнѣ такива условия, сходни на нашитѣ, или да подхождатъ на нашитѣ. Напримѣръ: свѣтъ лишенъ отъ кислородъ, за насъ е никакъ необитаемъ. За това, защото, ако кислородътъ изчезни отъ земната атмосфера, човѣчеството ще изчезне мигновѣнно. Същото е и съ свѣтове, лишени отъ вода, разбирамъ нашата вода която състои отъ двѣ части водородъ и една часть кислородъ, и която отъ земнитѣ учени се е приела за необходимо условие на обитаемостта. Същото може да се каже и за този свѣтъ, който е лишенъ отъ въглеродъ.

И моля ви се, такива разсждения отъ страна на ученитѣ, не сѣ ли като разсжденията на рибитѣ?

Прѣдставѣте си два сребристи уклеици, които сѣразговарятъ по между си на дъното на рѣката подъ горещитѣ лъчи на слънцето (и рибитѣ много хубаю се разбиратъ по между си, макаръ и на гледъ да сѣнѣми). Една отъ тѣхъ, която не веднѣжъ е била изложена на опасността да падне въ мръжата, благодарение на своята наблюдателность, чува приближаванieto на рибаритѣ и увѣрява своята другарка, че и вънъ отъ водата имало нѣкакви си живи сѣщества. Другата, обаче, която е изучила условиата за живота на рибитѣ, много лесно уборва догадкитѣ на фантазерката си, противница на всичкитѣ нейни научни аргументи. Да се живѣе вънъ отъ водата! коя здравомисляща риба би допустѣжла равнодушно да слуша такива глупости? Праздна работа. Никой да не вѣрва на тѣзи трикаски. Това, което се движи по брѣга, не може да бѣде живо сѣщество. Оптическа измама, и друго нищо! Да се живѣе вънъ отъ водата. Това е чистъ подигравка. За да сѣществувa нѣщо трѣбва му вода, хубава, прѣсна вода. Така си е тълкувала тази риба нѣщата, която доплавала до морето, до самиа океанъ и пенадѣйно срѣща тамъ риби, истински риби които пѣкъ живѣжтъ въ солената вода. Пйофъ! каква е тази работа!

Толкова малко логични и послѣдователни сѣ тѣзи разсѣждения, колкото аргументитѣ (доказателствата) на нѣкой си професоръ отъ Сорбонна, макаръ и да се изразява той въ високъ слогъ. Справедливостта го изисква да признаемъ, че за насъ е извинително да разсѣждаваме така. Ний сме изучили условията на живота върху земята и не е лесно нѣщо да си прѣдставимъ, какъ може да има животъ при други условна.

Отъ друга страна, ако хвърлимъ единъ погледъ на общата картина отъ живота върху земята, то самото това зрѣлище ще ни каже, че не трѣбва да ограничаваме до толкова нашия кръгъзоръ. Голѣмата

разлика между живота въ водата и въздуха, служатъ като първитѣ доказателства за неистощимитѣ сръдства на природата. Не отпрѣди дълго врѣме не до тамъ ученитѣ естествоиспитатели проповѣдвахъ, че дълбочината на океана не може да бѣде населена съ живи същества, по причина голѣмото давление въ тѣзи бездни, давление, което може да счупи или разбие на малки парчета всѣко нѣщо; и второ, защото постоянната тъмнина прѣпятствува тамъ на всѣко молекулярно развитие. И най-сетнѣ, какво излѣзе? Нѣкои си любопитни, като искахъ да провѣрятъ тѣзи теории, спускатъ се въ дълбочината съ хиляди метрове и изваждатъ оттамъ чудеса: одушевени цвѣта отъ най-голѣма нѣжностъ, грациозни същества, които въ равновѣсие сж живѣли въ дълбокитѣ слоеве на океана, които сж се наслаждавали на живота съ свѣтлина, която сж издавали сами, понеже сж притежавали фосфорически блѣсъкъ. Какво опровержение и какъвъ урокъ!

Животъ! Животъ! Наврѣдъ по земния паръ той вика, на врѣдъ, като захващешъ отъ мрачнитѣ дълбочини на океана и дойдеиъ до най-високитѣ върхове, които сж покрити съ вѣченъ снѣгъ, той трепти въ слънчевитѣ лъчи, стои въ капка вода, цѣлпи въздуха съ микроби, размножава паразити на паразити, въ ущърбъ, даже, на самия животъ, заобикаля цѣлото земно кълбо. Животътъ се проявява и на сушата, и въ водата и въ въздуха, и въ растениата, и въ животнитѣ,—той е готовъ да погълне и себе си, откъдето да прѣстане да съществува; той строи, а случалки, лѣсе се отъ едицина край на земната чаша, която е извървѣна тѣсна да го побере,—а ний имаме претенцитѣ да му опрѣдѣлимъ границитѣ!... Е, ва Бога, не ставамъ ли и ний, най-сетнѣ, като рибитѣ?

(Слѣдв.)

ЛЕВИТАЦИЯ

(пъз Revue spirite)

Левитация се нарича способността, която притежават някои хора да се издигат и стоятъ обвиснали въ въздуха, безъ никаква опора.

Въ всички времена и въ всички народи тая способностъ е отблѣжена въ такива условия, че да се прѣдположи суевѣрие или халюцинация, е невъзможно. Ето нѣколко примѣра:

Жаколио въ книгата си „пѣтешествие въ страната на омайниците Факири“ пише:

„Въ момента, когато Ковендасами ме оставише за да отиди да закуса и да си подрѣмне нѣколко часа, отъ което имаше налѣжаща нужда, понеже не бѣше кусвалъ и не бѣше си почивалъ отъ двадесетъ и четири часа, факира се спрѣ до вратата, която водѣше отъ терасата на стълбата и, като си кръстоса раждѣтъ на гърдитѣ, се издигна, малко по малко, безъ никаква опора, на една височина отъ 25 до 30 сантиметра. Азъ можихъ да опрѣдѣля точно тая височина, благодарение на едно мѣрило, съ което се въползувахъ прѣзъ бързото извършване на явлението. Задъ факира се намираще завѣса отъ коприна служаща за привратникъ, която състоѣше отъ равни тъмножелти и бѣли рѣдове; азъ заблѣжихъ, че краката на факира бѣхъ се издигнали да шестия рѣдъ. Когато видѣхъ, че почена да се въскача, азъ бѣхъ взелъ хронометра си. Цѣлото извършване на явлението, отъ момента, когато омайника почна да се издига до тоя, когато стѣпи пакъ на земята, не трая повече отъ 8 до 10 минути. Той стоя около 5 минути неподвиженъ въ издигнатото си положение.“

Свѣта Тереза, въ житието си:

„Често моето тѣло ставаше толкова леко, щото нѣмаше вече тѣжестъ: понякога до такава степенъ, че азъ не усѣщахъ краката си да допиратъ земята,

Додето тѣлото е въ уносъ (захласнѣто), то стои както мъртво и често въ абсолютна невъзможностъ да дѣйствува. То остава въ положението, въ което се е намѣрило; така, то стои на кракъ, или сѣднѣло, рѣцѣтъ отворени, или затворени, съ една дума въ положението, въ което захласването го е сварило.

„Не може да се устои почти никога срѣщу захласването (уносъ, *ravissement*). По нѣкога азъ можѣхъ да покажа противление, но тъй като то приличаше на борба противъ силенъ исполинъ, азъ оставахъ умаломощена и истощена отъ изморяване. Други пѣтъ, всичкитѣ ми усилия бивахъ пусти. Душата ми биваше истѣглена, главата ми слѣдване почти всѣкога това движение безъ да мож да я удържа и по нѣкога даже тѣлото ми биваше истѣглено по такъвъ начинъ, че не допираше до земята вече.... Когато искахъ да се съпротивя усѣщахъ подъ краката си единъ чуденъ натискъ, който ме подигаше.“

Като говори за Юма, Ул. Круксъ казва:

„Най любопитни издигания, на които съмъ билъ свидѣтель, ставахъ съ Г. Юма. Въ три различни обстоятелства, азъ го видѣхъ да се издига съвършено надъ потона. Първия пѣтъ той бѣше сѣднѣлъ върху единъ дълъгъ столъ; втория пѣтъ, той бѣше на колѣнтѣ върху стола си и третия, — бѣше правъ. Въ всичкитѣ случаи, азъ имахъ възможностъ да наблюдавамъ явлението при самото му изпълнение.“

„Има най малко стотина случая издигания на Г. Юма; извършени въ присѣствието на много различни личности. Да отблъснемъ очевидността на тие явления, ще каже да отблъснемъ всѣко човѣческо засвидѣтелствување каквото и да било, и пр.“

Впечатления на Г. Юма: Въ врѣме на тие издигания, или левитации, азъ не усѣщамъ нищо особено въ мене, въ изключение на това обикновено осѣщание, за причина на което азъ отдавамъ голѣмото изобилие електричество въ краката ми; не усѣщамъ никой рѣзка да ме поддържа. Обикновено, азъ съмъ

издигванъ отвѣсно, съ рѣцѣ испнати и подигнѣти надъ главата ми, като че ли искатъ да сханатъ невидимото създание, което ме издига тихо отъ земята. Когато стигна тавана, краката ми биватъ придръпвани наравно съ главата и азъ се намѣрвамъ въ положението на почивка. Азъ съмъ стоѣлъ често така обвиснѣлъ 4-5 минути. Само веднѣжъ моето въскачване се извърши посрѣдъ бѣлъ денъ и то се случи въ Америка. Въ Лондонъ бѣхъ издигнѣтъ въ единъ салонъ гдѣто горѣхъ четири гаги газъ.

Г. де Мирвий въ книгата си „за духоветѣ“ увѣрява че видѣлъ въ единъ доста напрѣднѣлъ магнетически салонъ „сомнамбули да хвърчатъ около полилеитѣ.“

Г. Лафонтенъ, въ книгата си „Искусство да се магнетисва“,

„... Слѣдъ като произвѣдѣхъ едно мъртвешко състояние, азъ поставихъ горнята частъ отъ главата на едно младо момиче възъ края на единъ столъ, по таквъ начинъ щото едва ли половината отъ главата допираше, слѣдъ туй, стѣпалата (долнята частъ на краката) върху другъ единъ столъ. Макаръ да пѣмаше друга опора освѣнъ тие двѣ точки, азъ намагнетисахъ силно краката и отведнѣжъ тѣ се издигнахъ изедно, отъ което тѣлото остана безъ никаква друга опора освѣнъ главата.“

Докторъ Шарпинионъ, въ книгата си „Физиология, медицина и метафизика на магнетизма“, цитира слѣдующитѣ факти, засвидѣтелствувани му отъ Г. Бургинионъ, търговецъ въ Дижонъ:

„1-о Азъ имамъ още на расположението си това лице и осемъ пѣти въ десетѣхъ сполучва тая операция.

„2-о Като забѣлѣжихъ, че членоветѣ му слѣдватъ, когато поисквахъ, всички мои движения, дойде ми на умъ да ги привлѣча; като сполучихъ въ разни опити, поискахъ да видя ще ли мога да произведа едно съвършено издигане. Азъ турихъ рѣката си два

три пръста надъ гърдитѣ му и цѣлото му тѣло се издигна отъ земята и овисна.

„3-о До сега азъ не видѣхъ, ни произведѣхъ това явление съ друго нѣкое лице. Г. Теронъ де Монтонбанъ, съ когото съмъ приятелъ и който се занимава съ магнетизмъ по монтѣ съвѣти, ме увѣри че получилъ сжщия резултатъ съ една сомнамбулка. Азъ не видѣхъ това, но познавамъ го за твърдѣ честенъ чловѣкъ, неспособенъ да лъже.

„Ще прибавя още, че лицето, което магнетисвамъ, като му се надуха отъ шесть недѣли насамъ гърдитѣ, за да не го уморявамъ, не го издигамъ вече хоризонтално; сега поставямъ ржката си надъ главата му и го издигамъ толкова, щото да могъ да прѣкарамъ много пжти ржката си или бастуня си подъ краката му.“ Нека забѣлѣжимъ спорѣдъ горѣизложенитѣ примѣри, че левитациата се извършва главно: 1-о въ религиозенъ вѣсторгъ—свѣти мъже, свѣти жени, факири; 2-о въ сомнамбулизма прѣдизвиканъ отъ магнетисване; 3-о въ извѣстни спиритически събрания, отъ натрупванието на флуиди отъ присжествующитѣ.

Въ всѣкое издигнатъ лице има поглжщание и навърно прѣпълване отъ жизненъ флуидъ, или както го нарича Г. Райхенбахъ—*одическа* атмосфера.

Въ вѣсторженника, жизненната сила, оттѣглена отъ дѣлтелния животъ, като стои почти безъ употребление, се откопчва лесно и въ голѣмо количество, спорѣдъ чловѣка. Тоя, несъзнателно, или съзнателно, като факира, дѣйствува както магнетизйора и намира въ себѣ си нуждния излишекъ отъ *одъ* за левитациата.

Чувствителнитѣ лица на Г. Райенбаха „виждахъ въ чловѣческото тѣло дѣсната страна на главата и трупътъ да свѣти съ една синкава свѣтлина, а лѣвата имъ страна съ една желто-червена свѣтлина, по такъвъ начинъ че първата се виждаше много по малю свѣтлина отъ втората. Сжщо, краката и ржцѣтѣ, съ лѣва страна бѣхъ по свѣтливи отъ тие на дѣ-

сната страна. Ръцѣтъ, освѣтлени отъ своята собственна свѣтлина бѣхъ прозрачни, като кога ги поставимъ прѣдъ лампата, и всѣки прѣстъ имаше по едно всѣтливо продължение, което достигаше по нѣкога дължината на самия прѣстъ. Тѣзи *одически* атмосфера се забѣлѣжаваше сѣщо и около другитѣ части на тѣлото но толкова по тънко, колкото по тъпа бѣше частта. Блѣсъка и отсѣнката ѝ се мѣняхъ спорѣдъ лицата и тѣхното здравословно състояние.

Прочее челоуѣкъ, както и животнитѣ, е заобиколенъ всѣкога отъ малко или много силни испарения. Ако по нѣкоя случайна причина тие испарения се натрупатъ, челоуѣкъ може (щѣхъ да кажа, трѣбва) да се намѣри въ една *одическа* атмосфера, достатѣчно гѣста, щото да *нейтрализира мигновенно законитѣ за тѣлесността*.

Едно тѣло въ водата, изгубва отъ тѣглото си, равно на това съ измѣстената отъ него вода. Подобенъ законъ, вѣроятно, допуща издиганieto (левитациата) не само на единъ челоуѣкъ, но и на една масса, единъ столъ и пр.

Въ заключение, ний мислимъ, че левитациата е, както толкова още явления, една реклама на невидимитѣ да привлѣчатъ вниманието ни и расклатятъ равнодушието ни. Туи го казваме безъ да искаме да врѣдимъ на доктрината, на която сме убѣдени партизани. Тя притежава достатѣчно неопровержими проявления за да може и безъ левитациата. При туи ний вѣрваме, че тя може да бѣде употребявана и управлявана твърдѣ често отъ нѣкой невидимъ умъ. Всичкитѣ спиритически явления, както и тя, се извършватъ съ помощта на вѣкой посредникъ, флуидически, или твърдъ. Магнетизма, хипнотизма, внушението, писанието съ посредничеството на ръката, или безъ, говорѣщата масса и пр., и пр. потвърдяватъ това. Трѣбва само да знаеме да различаваме физическото явление, отъ невидимото управление което си служи съ него. Така: Г. Шевичаръ утвърждава „че стига да съобщимъ съ

земята, чрезъ единъ телъ, массата, която удри подъ влиянието на нѣкой медиумъ, щото отведнажъ да прѣстане всѣко чуkanie.“ Това е напълно прието отъ спиритическа гледна точка, макаръ командантинa де Рона да казва „че е ималъ два нѣти случая да опита това и не сполучило.“ Медиума, за когото говори Г. Шевийаръ не е можѣлъ да се съобщава, очевидно, освѣнъ чрезъ посредството на флуида, съ който е била пълна массата. Съ помощта на тоя флуидъ е можѣлъ духътъ да се изяви. Единъ телъ проводникъ истѣгля флуида и духътъ става безсиленъ да се съобщава. Сжщо е и съ опититѣ на Г. Бургиньона; ако, слѣдъ като е магнетизиралъ челоуѣка си, той бѣше истѣгналъ чрезъ нѣкой телъ флуида, не щѣше да може да го издигне безъ допирание.

Отговоръ на Д-ръ К. Кръстева.

(редакторъ на сп. „Мисль“).

Късно ни падна на рѣка книжката на сп. „Мисль“, та и късно отговаряме.

Двѣ добри думи казани за въ полза на „Нова Свѣтлина“ отъ страна на „Искра“, подигнали злѣчката до нѣмай каждъ на великий нашъ философъ докторъ Кръстева, който въ яростното си дунѣвно положение, като че свѣтътъ почива, вика: или да се прѣзрѣ „Нова Свѣтлина“, или да се силно атакира. Твърдѣ добръ! Не сме противни ни на едното, ни на другото — само искаме логично да се каже защо? На вѣтарѣтъ да се произнася нѣкой тѣй произволно, то е просто чорбаджилѣкъ отъ новата мода, а не критика. Скърбимъ дѣто наний събрахъ тѣй леко се произнася по въздуха.

Подигравкитѣ на господинъ Гешевъ не сж тоже нѣщо важно. Вази, Г. философе нѣмаме чествта да познаваме, сждимъ ви само отъ ваптитѣ постѣпки: колкото за Господинъ Гешева горѣ-долу сме имали

честта да познаеме, и знаеме че той колкото е антиспиритъ, толкова е и спиритъ: обстоятелствата му сж водителъ за едното и за другото. Неговитѣ днешни подигравки и присмѣхулки не сж освѣнъ като прѣдтеча на една утрѣшна обмисленность и сериозность.

Вие, Господинъ Докторе, докторъ на философията, да бждете тъй злѣ настроени къмъ спиритизма и врагъ непрѣмиримъ съ него, то е нѣщо което не може подъ никакъвъ начинъ да се истѣлкува—освѣнъ чрѣзъ една злобна наклонность.

Що сж спиритическитѣ явления?—Природни явления. Спиритизма имъ дава обяснението, съ опити и доказателства въ ржка и чрѣзъ туй се сили да прогледне въ задгробний миръ. Спиритизма е прочее наука и философия, или часть отъ науката, часть отъ философията на която се титулувате Докторъ.

Спиритизма е основата, върху която ще се постави истинската, изъ опитъ произходяща, философия.

Спиритизмътъ е билъ прѣзрѣнъ и подигранъ не като отъ назъ хора, но още отъ по голѣми и по учени отъ назъ; пакъ той не се е спрѣлъ, а се е распространилъ, понеже той, както се каза, е обяснение на природни явления. Той е билъ, е и ще бжде. Този който не вѣрва въ него, или по високоумие, или по слабоумие, ще дойде единъ день да повѣрва. Това е неизбежно. Ако може да избѣгне отъ смъртѣта, ще избѣгне и отъ него.

Веѣко ново явление въ науката е единъ напредокъ. Спиритизмътъ се счита, днесъ въ Европа, като една нова наука; тъй както се считаха и електризмътъ въ врѣме на Галвани, който го откри. Както на Галвани се смѣхж, въ него врѣме, че разигравалъ жебитѣ, тъй и днесъ се смѣятъ съ спиритизма че разиграва масситѣ.

При всичко туй, не трѣбна да забравяме че това на което се днесъ смѣемъ, утрѣ съ признателность ще му се радваме. Свѣтътъ е тъй: вчерашното да се намѣстѣ съ днешното.

Като вѣрваме че нашия събратъ, като докторъ на философията, знае че сичко въ свѣтътъ се държи едно отъ друго като верига, и се управлява отъ едни и сѣщи закони, мислимъ тоже че той знае, че спиритизма е наука която обяснява съединението на видимий свѣтъ съ невидимий.

Както да е, ние отстъпваме полето свободно нему. Намъ ще ни бѣде приатно, въ случай, че той, като млада интелигентностъ, развие тѣй въпроса дѣто да ни обади че ние сме въ заблуждение. Въ подобенъ случай той ще се яви полезенъ не само намъ, но още за всички изъ общо.

Това се казва да държи нѣкой перото за въ полза на своето потомство, а не за въ полза на своитѣ капризии и производи. Слѣдователно ние ви молимъ, Г. редакторе на „Мисль“, или да ни атакирате, както се слѣдва, доказателства въ рѣка, или да млъкните.

Редакцията.

Политика и Спиритизмъ

(изъ Revue Spirite)

Подъ това заглавие четеме слѣдующето въ единъ Испански политически вѣстникъ:

„Въ Руссна цѣлѣ дворъ се занимава съ спиритизмъ. Императорската фамилия присѣствува често на медиумически опити. Царя не крие своето пълно убѣждение. Въ палата, въ събранната, въртжтъ масситъ и питатъ духоветъ чрѣзъ множество медиуми. Когато политическитѣ обстоятелства сѣ важни, великитѣ дукове, самна царъ даже, не се колебажтъ да се посѣвѣтватъ съ духоветъ и това не го крижтъ. Види се, че Царя е билъ удостояванъ често съ характеристични съобщения, толкова възвишени, щото сѣ прѣдизвикали най-сериозно вниманието му и заинтересувашието му.“

„Въ царуванieto на Вилхелмъ I се занимавахъ много съ спиритизмъ въ Постдамъ и Берлинъ. Не се

е забравило, че монарха се вървеше въ непрѣкъснато съобщение съ гениитѣ покровители на Германското отечество. Въ кжсото царуване на императоръ Фридрихъ, спиритизма остана въ благоволение.

„Царица Викториа, която запази единъ видъ култъ къмъ памѣтъта на покойний си мжжъ, събра въ единъ томъ задгробнитѣ съобщения, които, казва, че е имала съ него. Тя се съвѣтва съ него всекога, когато сериозни политически интереси испъкнжтъ на сцѣната и казва че му дължи съвѣти отъ бесцѣнна стойностъ. При туй цѣлата Английска аристокрациа се занимава много съ психически изслѣдвания; за да не отиваме далечъ, примѣръ—Лордъ Литонъ, Английския посланникъ въ Парижъ, бѣше единъ убѣденъ спиритъ.“

Както виждате, невидимия свѣтъ играе една важна роля въ управлението работитѣ на нашата планета. Забѣлжжителнитѣ примѣри изложени отъ Испанския вѣстникъ се отнасятъ къмъ явната и открита дѣятелностъ на духоветѣ; остава оная частъ, и не наймалката, която принадлежи къмъ тайното имъ, прикрито влияние. Върватъ ли, че тъмнитѣ драми въ България, обеспокоителнитѣ интриги въ Виена, болѣзненнитѣ вълцення на младия Германски Императоръ, войнственитѣ овладявания на Римския дворецъ, стождъ съвършено вънъ отъ внушениата на задгробний миръ? Колкото и малко да бжде чедовѣкъ посвѣтень въ тайнитѣ на онзи свѣтъ, не може нито за мигъ да го приеме.

Провославенъ проповѣдникъ.

Подъ туй название съ сърдечно удоволствие и голѣма радостъ получихме първий брой на единъ новъ вѣстникъ.

Дѣйствително необходима нужда се чувствуваше за едно подобно списание, което да е съобразно съ врѣмената що прѣтърпяваме. Ако и късно, то води съ себя си необходимата си полза; и по добръ късно, спорѣдъ поговорката, отъ колкото никога.

Ние сме духомъ и тѣломъ възхитени отъ неговото появление—понеже то влиза въ границитѣ, на нашия оризонъ: имаме нужда и голѣма! отъ едно морално прѣобразование, отъ една нѣраственна подпорка. Религиата е душевний идеалъ на едно население, на единъ народъ; безъ него никое поколѣние не е съществувало, ни ще може да съществува. Двацитѣ и тѣ иматъ по единъ идеалъ съобразенъ съ тѣхнитѣ умствени развитиа. Нѣма по добра и по полезна душевна храна отъ религиозний идеалъ—стига той да бѣде въ кръга на природнитѣ закони.

Нашия новъ органъ скърби много че безбожието нацѣдвало. Защо ли тѣй? Нашия събратъ знае твърдѣ добръ че въ свѣта дуализма навредѣ съществува; тамъ дѣто злото се нахожда или прѣодолява, то е че доброто или на гледъ не съществува, или е удавено въ злото. У насъ ако безбожие се распрѣска, то е че нѣма кой да му припятствува, ни пъкъ кой да разгласява тѣзи начала що сѣ душевно полезни за чловѣка: стадо което е оставено безъ кучета, то е изложено на вълцитѣ.

Нѣма народъ който да е пренебрегналъ тѣй въ религиозно отношение както сме ние. Радваме се на думата *православни*, коги въ точностъ никакви не сме. На гледъ не можемъ каза че нѣмаме религиа. имаме; но тя е такава която се основава повѣчето на религиознитѣ обряди отъ колкото на божественни нѣкои начала.

За да узнае чловѣкъ какви сѣ членовитѣ на едно дружество; на една фамилия, той нѣма освѣнъ да се отнесе до тѣзи що движатъ и управляватъ това дружество или тая фамилия. Ние тоже нѣма освѣнъ

да погледнемъ нашето духовенство и да заключимъ за нашитѣ религиозни чувства.

Като молитесвуваме сърдечно на нашия събрать добъръ успѣхъ и сполучливъ напредъкъ, то сме прѣдварително увѣрени, че той ще даде прѣвѣсходенъ потокъ на заспалото наше религиозно чувство.

КОРЕСПОНДЕНЦИЯ

Г. Алекс. Ивановъ, София. Г. Д-ръ Калевинъ, София. Г. Кост. Николиевъ, Самоковъ. Г. Петъръ Кизанджиевъ, фелдшеръ, София. Г. Иванъ Мавродиевъ, Г. Елю Стояновъ, Бургазъ:— Получихме абонамента Ви за I и II год.— *Г. Йосифъ Х. Грозевъ, с. Хамзаларе. Г. Кал. Димитровъ, Шуменъ. Г. Хр. Г. Бургуджиевъ, Харманлий. Г. Анастасъ Запрѣновъ, с. Джесефарча. Г. Рачо Ил. Рачевъ, Пловдивъ. Г. И. Я. Игнатиевъ, София. Г. Г. Христовъ, София. Г. С. Беровъ, с. Горско-Сливово:—* Получихме абонамента Ви за II год.—

Г. С. Беровъ, учителъ въ с. Горско-Сливово (Севлиево) подарява на читалище „Развитие“, въ сѣщото село, едно годишно тѣчение отъ II год. Нова Свѣтлина.

Читалище „Развитие“, с. Горско Сливово (Севлиево).— Абонамента за II год. е исплатенъ въ подарѣкъ отъ Г. С. Беровъ. Пратете абонамента за I год.

Редакцията на „Православенъ Проповѣдникъ“, Самоковъ.— Ще испращаме въ размѣна отъ идущата книжка. Испращайте до редакцията въ Сливенъ.

ИЗВѢСТИЕ

Извѣстяваме на събратната си издатели на вѣстници и списания че за III год., която почева отъ 15 Априлий, т. г., ще испращаме въ размѣна отъ книжкитѣ си само на тѣзи, които ни испращатъ.

Редакцията.